

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

'Թէ չես ուզեր օրերդ անցնին աննպասակ,
'Թէ ունեցած շքեղքներուդ չես անգիտակ,
Օգտագործէ՛ ամէն առիթ ու ժամանակ,
Սփռէ՛ բարիք ու ձգէ՛ հեզ փաղցր յիշատակ:

Որպէսզի կապուիս գրին ու թուղթին,
Որպէսզի խոհերդ պարապ չցնդին,
Առօրեայէն վեր պէտք է բարձրանալ,
Հոգերդ երկնի կապոյտով լուալ:

Ո՛րքան բարձրանաս, հասնիս կասարներ,
Պիտ' ուզես ելլել դուն աւելի վեր.
Իսկ 'թէ իջնես ցած, խորը անդունդին,
Պիտի չուզես վեր ելլել վերսին:

Խաւարն կը թուի հոծ ու անթափանց,
Զարին արձակած նետը անվրէպ:
Սէրեր երերուն, հանելի ժամանց
Ոչինչ կ'օգնեն մեզ ճամբուն վրայ մեր սէպ:

Ո՛րքան դպին օրքներուդ աշխարհի մեղրն ու նեկսար,
Զյազեմայ պիտ' ծառաւդ, պիտի մնաս դուն անհար.
Իսկ 'թէ ըսէպ ճաշակես երկնի հացն ու գինին,
Պիտի կրնաս անվրդով անցնիլ կեանքի միւս ափին:

1988

Գ. ՃԱՐՏԱՐ

